

PHẦN 1

Trời nắng gay gắt, không khí khô bức đến mức người ta cảm nhận được da mặt của ta nứt cả ra từng mảng hoặc những đường sâu hoắm hoắm vậy.

Những con ve sầu mùa hè đang râm ran ca khúc nhạc tí tê, thúc giục những chiếc lá phượng như xanh biếc thêm. Đâu đó giữa tàn lá xanh một chùm hoa phượng đỏ rực nghiêng ngó nhìn trời đất mùa hạ. Màu đỏ của hoa phượng như một đóm lửa được thắp lên trong buổi trưa hè, như phô trương sức sống mãnh liệt của hàng phượng vĩ cao cao.

Quốc Việt đang chạy xe trong một trưa hè với một tâm trạng kì lạ. Nửa như muốn nguyên rửa cái nóng như rang khô cả người, nửa như lại muốn cảm ơn mùa hạ đến để cho anh thỏa thích ngắm nhìn hoa phượng đỏ quỳn rũ giữa màu lá xanh biếc:

- Tiếng ve kêu thật quen thuộc trong những mùa hè của tuổi thơ hồn nhiên xa xưa. Chẳng biết có chuyện gì mà thằng bạn quý quái Minh Huy lại gọi Quốc Việt đến trong một trưa hè thế này. Nó chẳng hề quan tâm chú ý đến cái nắng nóng như nung người hay sao ấy?

Đến nhà, chạy xe vào cổng Quốc Việt gọi ầm lên:

- Minh Huy đâu? Có chuyện gì mà gọi tao vào giờ trời oi đất hời này chứ?
- Đùng la lối, cứ vào đây đã.

Nghe tiếng nói vọng ra nhưng chẳng thấy bóng dáng Minh Huy đâu. Quốc Việt lò dò bước vào phòng Huy. Hắn đang nằm dài trên giường, một chân duỗi thẳng, còn một chân thì co lại. Chiếc chân duỗi thẳng thì bó bột trắng tinh. Quốc Việt trở mắt ngạc nhiên:

- Mà sao vậy hả? Cái chân mà sao thế này? Gãy rồi à?

Huy nhăn nhó:

- Mà còn hỏi, tao bị xe tông:
- Hỏi nào? Sao tao không biết?
- Ừ, thì mà đang biết rồi đó thôi.

Việt ngồi xuống bên cạnh Huy, hỏi:

- Có phải vì thế này nên mày gọi tao sang đây gặp mày không?

Huy gật đầu:

- Ừ, phải mà cũng không phải.

Việt ngẩn người nhú mày hỏi:

- Mày nói lạ? Thế thì chuyện gì mày gọi tao đến đây?

Huy thở ra nói:

- Tao muốn nhờ mày chút việc. Em gái tao vào Sài Gòn mà chẳng ai đi đón, nên tao nhờ mày đón nó giúp tao. Bà tao già rồi, nên không thể đi được.

Quốc Việt gật đầu:

- Tưởng chuyện gì? Thế mấy giờ thì em gái mày mới tới vậy?

- Ừ. Năm giờ chiều nay.

Việt nói với bạn:

- Được rồi, tao giúp mày. Còn cái chân của mày chắc phải nằm đúng một tháng mới đi lại được quá Minh Huy? Vậy bài vở phải làm sao? Tụi mình phải chuẩn bị lo làm luận án tốt nghiệp nữa. Mày thật xui xẻo, quá đi.

Huy nằm im thờ dài, cuối cùng anh ta chặc lưỡi:

- Chuyện cũng chẳng có gì phải lo, tụi mình vẫn học bài, luận án thì Việt đi lấy số liệu, lâu nay, tao ngồi xích lô đến nha thầy nhờ hướng dẫn... thế là xong. Chỉ lo em gái tao mới vào Sài Gòn mà thấy tao nằm thế này chắc nó lo dữ lắm.

Quốc Việt gật đầu, anh đã từng nghe Huy kể nhiều về đứa em gái của nó. Cô bé xú Cao Nguyên Đà Lạt có một cái tên rất đẹp. Dạ Lan. Có lần Minh Huy nói với Việt Nhỏ em nó rất dễ thương nhưng hơi gàn bướng. Nhỏ lúc nào cũng muốn làm chị hai tao không thôi - Tuy vậy đôi lúc cũng dễ thương, dễ bảo, cũng dễ cãi bướng lắm. Không biết hai năm trôi qua rồi, cô bé cứng đầu gàn bướng này cô thay đổi được chút nào không?

Quốc Việt cười nói:

- Tao nghĩ là em gái mày sẽ rơi nước mắt vì thấy mày thế này.

Dù đang đau đớn, vậy mà nghe Việt nói, Huy cũng phì cười:

- Ôi đừng có mơ hão, nó mà khóc thì có lẽ trời sập, thiên hạ chết hết. Tao nghĩ nhỏ mở to mắt, đưa một ngón tay lên và sẽ máng tao - Anh luôn vô ý hoài như vậy - Thật là tệ quá.

Quốc Việt không tin điều đó, nhưng anh cũng phải bật cười. Cái nắng gay gắt bỗng nhiên chạy trốn đâu mất, Trời bỗng đầy mây. Việt thở dài:

- Thật khó hiểu, ông trời càng ngày càng khó tính, khó nết, lúc tao đến mây nắng muốn nổ đom đóm mắt. Thế mà bây giờ tao định đi đón em gái mày, trời lại đổi tông. Bộ ông trời tính mưa hay sao vậy chẳng biết.

Minh Huy mỉm cười nói:

- Sự thay đổi thời tiết làm cho mày thấy dễ chịu. Tao tiếc rằng chẳng để mày đi đón một cô bạn gái mà lại đi đón nhỏ em gái của tao, thật chẳng có gì thú vị phải không?

Quốc Việt gật đầu, tay cầm tám hình Minh Huy chụp chung với em gái, cô gái nhỏ xinh xắn, đặc biệt là nụ cười cởi mở với một vùng trán rộng. Việt hỏi:

- Đi đâu vậy? Có phải em cậu không?

Huy nhìn rồi đáp:

- Chính em gái tao đó, mày nhìn xem cái thấy cái nét bướng gàn trên vầng trán của nó không?

Quốc Việt ngắm cô gái một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Nhìn hình tao thấy có vẻ như thế thật đấy. Nhưng lại có nét thông minh.

- Đúng thế, nó thông minh đến mức quỷ quái, tao luôn bị nó xỏ mũi dắt đi, dù tao là anh của nó. Rồi mày sẽ thấy chẳng làm thế nào mà không thương nó được.

Quốc Việt buồn cười khi thấy Minh Huy nói. Cái anh chàng bản gắt mà thường ngày Minh Huy phô ra cho mọi người thấy không còn nữa, chỉ còn lại một anh chàng khá chiều chuộng em gái mình. Quốc Việt lơ nghiêng đầu.

- Dường như mấy đứa em gái chúng biết cách để vùi vĩnh lũ anh trai khờ khạo ngốc nghếch, của chúng nó thì phải.

Không ngờ Minh Huy đầu gật lệ đồng tình ngay:

- Đúng thế đấy!

Quốc Việt đưa tay lên xem đồng hồ rồi vội vàng đứng dậy:

- Thôi chết, đến giờ rồi, tôi phải đi đón nhỏ em gái mày kéo muôm. Cầu mong cô ta đừng liếc mắt dứ mắt tao khi gặp thằng anh trai không ra đón nó.

Minh Huy lắc đầu:

- Cũng không đến nỗi như mày nói, bởi vì nó rất thông minh nhận xét sự việc. Có vẻ như trời mưa Quốc Việt ạ.

Quốc Việt nhà trời rồi dẫn xe ra thăm nhủ - Ông trời thật không chiều lòng người. Muốn nắng là nắng, muốn mưa là mưa.

Đúng như lời Minh Huy nói, Việt chưa tới nhà ga đã mưa trút nước. Nhớ lại cái nắng đỏ lửa lúc trưa, Quốc Việt lại lằm rằm chửi rủa, đũa em gái của thằng bạn chung lớp. Vào giờ nào không vào lại vào ngay lúc trời đang giận dỗi. Đúng là đi cũng chẳng biết lựa ngày mà đi. Còn anh, có lẽ trời dày nên giữa cơn mưa âm âm ướt cả người cũng phải đi đón đi đưa rõ khổ!

Gió thổi giạt từng cơn mưa như trút hết bao giận tức xuống trần gian. Mưa Sài Gòn vốn là vậy, chẳng thu dàng như mưa nơi Đà Lạt. Cô bé sẽ ngạc nhiên không ít khi Sài Gòn chào đón cô bé bằng một cơn mưa dữ dội thế này.

Sáu giờ đúng Quốc Việt đã có mặt ở sân ga, người trên tàu tuôn xuống, tiếng chào đón, tiếng cười nói xôn xao cả lên. Quốc Việt đưa mắt nhìn xem cô bé nào giống em gái của Minh Huy không. Người thì đông Quốc Việt cứ dỗi mắt kiếm tìm mà chẳng thấy đâu cả.

Mưa vẫn như trút nước không hề giảm bớt đi, trời đất thì tối sầm lại, Việt bắt đầu thấy lạnh. Rùn vai mấy cái, Việt lại đưa mắt tìm kiếm.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian trôi qua rồi, những chiếc xe đã chõ bót số người trên ga khỏi nơi ấy. Quốc Việt đưa mắt kiếm tìm thêm lần nữa, bỗng mắt anh chớp chớp vội khi thấy một cô bé dáo dác như kiếm tìm như mình. Sóng mũi cao thẳng, ánh mắt như đang lo âu, đôi môi mím lại trong vẻ bực bội khó chịu. Vàng trán như được nặn ra từ một bức tượng, mà người nghệ sĩ đã khéo tay tạo cho cô bé vậy.

Quốc Việt nhớ lại tấm hình mà anh đã được xem, chỉ có điều cô bé này chững chạc hơn cô bé trong hình. Quốc Việt đành liềm bước tới gần cô bé khẽ cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi, cô bé có phải là Dạ Lan không?

Đôi mắt mở to không chớp, cuối cùng cô bé cũng gật đầu:

- Đúng, tôi là Dạ Lan, xin lỗi anh...

Cô bé ngừng lời nhìn anh, và Quốc Việt mỉm cười, vội vàng nói:

- Thế thì tốt quá, anh hai cô không thể đến đón cô được, nên nhờ đến tôi. Cô đi tàu vào đây có mệt không?

Bây giờ thì gượng mặt cô bé giãn ra đôi chút, không còn nét lo âu. Một cái nhún vai dụi dàng:

- Không sao cả, tôi đến đây không mệt lắm đâu.

Việt khẽ cười nói:

Thế thì tốt lắm rồi:

- Tuy nói vậy nhưng Quốc Việt cứ tỏ ra thân nhiên xách giúp chiếc valy từ tay cô, còn cô bé nhìn băng quơ nói:

- Sài Gòn này buồn cười lạ. Vừa nắng như thiêu đốt rồi chợt mưa. Chẳng muốn dứt hạt, lạ lùng thật.

Quốc Việt đáp lại lời cô bé bằng một câu hỏi:

- Mưa Sài Gòn là thế đấy. Người ta ví như cái tính đồng đánh của con gái ấy, cô nghĩ đúng không?

Dạ Lan quay mặt lại nhìn Việt, rồi thét lên:

- Này nhé, anh đừng nghĩ xấu về con gái như thế chứ. Bọn này có đồng đánh như mưa trút thế này, thì có nước chết thôi.

Rồi cô gái bĩu môi một cái nhìn Việt nói tiếp:

- Anh gì đó ơ. Em muốn hỏi, anh Minh Huy có chuyện gì bận rộn mà không thể đi đón em vậy?

Quốc Việt khẽ cười đáp:

- Minh Huy bị đụng xe, nhưng bây giờ thì nó khỏe lắm rồi.

Vừa nghe nói thế, cô bé đã cuống lên, giằng chiếc valy từ tay Quốc Việt, cô vội giục:

- Trời ơi, đến như thế ta đi nhanh thôi anh. Em muốn về đó để xem anh Huy thế nào. Trời ơi Mẹ em mà biết được chắc xỉu luôn quá. Đi anh.

Nhìn vẻ luống cuống của cô bé, nhớ lại lời Minh Huy. Quốc Việt lắc đầu trầm nghĩ. - Cô bé này đâu có dữ dằn gàn dở như Huy nói. Thằng quỉ này đang hù mình hay sao ấy.

Trời đang mưa lớn quá, chờ một chút tạnh rồi hãy về cô bé.

Nhưng Dạ Lan lắc đầu:

- Không được đâu, anh cũng ướt hết rồi đó. Để em lấy áo mưa mặc vào người là xong thôi.

Dạ Lan vội kéo túi xách lấy ra chiếc áo đi mưa đưa cho Quốc Việt:

- Anh với em che chung, ở Đà Lạt, hè đang về, cũng đang nắng. Thế mà Sài Gòn mưa thì vô lý thật. Lần đầu tiên em chứng kiến một cơn mưa đúng vào mùa hạ ở Sài Gòn thế này.

Việt đưa cho Dạ Lan chiếc áo mưa rồi bảo:

- Em mặc đi, anh đã ướt sẵn rồi, ướt thêm chút nữa cũng đâu có sao, cô bé nhìn Quốc Việt một lúc rồi gật đầu nói:

- Ủ nhỉ? Anh ướt sẵn rồi, thế thì mình đi thôi anh.

Quốc Việt lên xe nổ máy, Dạ Lan ngồi phía sau họ cùng đi giữa cơn mưa. Trời đã sẩm tối mà cơn mưa thì chưa có dấu hiệu tạnh lại một chút nào. Dạ Lan ngồi sau xe lắng lẽ nhìn phố xá trong mưa.

Tiếng nua gió khiến cả hai không nói chuyện được với nhau. Mỗi người dõi theo ý nghĩ riêng của mình.

- Ủ nhỉ, cô bé này dễ thương thật và có chút gì đó rất cuốn hút. Sao vậy nhỉ?

Cô bé có lẽ đang tự hỏi tại sao bây giờ lại mưa mãi, một cơn mưa mùa hạ.

Chẳng hiểu cô bé đang nghĩ như thế hay cô đang nghĩ tới người anh trai của mình?

Quốc Việt quay ra sau hỏi, giọng anh trong mưa gió:

- Dạ Lan thấy Sài Gòn trong mưa thế nào?

Tiếng cười nhỏ nhưng cũng đủ lọt vào tai của Việt, cô gái đáp:

- Em có thấy gì đâu, chỉ toàn một màn mưa trắng xóa trước mắt em.

Quốc Việt cười thành tiếng, nước mưa quất vào mặt anh mà anh thì chẳng để tâm đến.

Việt trầm nghĩ bụng - Ủ nhỉ, mình trở nên ngây ngô từ bao giờ thế nhỉ? Đúng là Sài Gòn đang đổ mưa, mưa trắng trời trắng đất, phố xá rủ buồn trong mưa. Vậy là anh lại hỏi...Nhưng, cô bé cũng thật đáng để đấy chứ? Vẫn trả lời câu hỏi đầy vớ vẩn ấy của anh.

Việt khẽ nói:

- Ủ, anh quên mất, nhưng mưa đâu che hết đường phố xá Sài Gòn hả em?

Lại tiếng cười của Dạ Lan thay cho lời đáp của cô:

Quốc Việt lại tiếp lời:

- Có lẽ ở nhà Minh Huy đang lo em sẽ la cậu ấy một trận vì cái tội lơ đãng. - Anh hỏi thật ghen, bộ em dữ vậy sao?

Lần này không có tiếng cười nào nữa, mà một giọng nói vang lên với vẻ không vui lắm:

- Anh Huy này tệ thật, lại đi nói xấu em gái mình. Nhưng anh cũng phải công nhận với em là con trai thì luôn hời hợt, vô ý hơn là con gái, đúng không? Vì thế em hay nói anh Huy như thế. Ai ngờ anh ấy lại đi kết tội em...

- Nhưng “em đã biết con trai vô” ý tứ, thì em la lối làm chi cho mệt chứ?

- Anh nói lạ, như thế là la lối ư? Em chỉ nói chút chút cho anh biết thôi mà. Nhưng em nhớ anh Huy nhiều lắm. Từ hôm nay, em vào đây ở luôn đây cho anh Huy tha hồ mà nhăn nhó, cho cả anh chứng kiến sự độc tài của em.

Giọng nói trong veo của cô hòa trong tiếng mưa thật ngọt ngào. Quốc Việt mỉm cười một mình và lắng nghe cơn mưa rơi, mưa hôm nay không còn đáng ghét với Việt nữa. Những giọt mưa đều đều gõ nhịp chứ không còn ồn ào như lúc này.

Quốc Việt chợt muốn con đường này dài ra nữa để anh được trêu chọc cô bé thêm một lúc nữa - Tuổi hồn nhiên của Việt đã theo thời gian trôi trượt vào quá khứ. Bấy giờ thấy được điều đó ở cô bé này, Việt bỗng muốn mình trở nên ngu ngơ.

Mưa vẫn rơi rơi, cơn mưa mùa hạ trong một lúc nào đó, bỗng nhiên nó trở nên dễ thương đến lạ lùng đối với Quốc Việt.

Cũng nơi đây, cũng với căn phòng quen thuộc này mỗi ngày Quốc Việt đến đây để làm luận án tốt nghiệp với Minh Huy. Nhưng từ lúc có Dạ Lan căn phòng được sửa sang cải thiện lại, được sắp xếp, một cách gọn gàng.

Mỗi lần Việt đến đây lại thấy một điều mới mẻ. Như sáng hôm nay, một bình hoa với những đóa hoa khô khăng khiu, nhưng lại mang một nét đẹp kỳ ảo đầy ấn tượng đối với Việt.

Nhìn lại giường Huy, Việt thấy Dạ Lan đang chải tóc cho Minh Huy, mái tóc quăn mà cô bé cho rằng một bông gáo thật khó coi.

Nhìn cử chỉ, Dạ Lan chăm sóc lo lắng cho anh trai đầy tình thương yêu làm cho Việt có một mơ ước, ước gì mình có một đứa em gái như Dạ Lan.

Giọng nói của Dạ Lan chợt vang lên:

- Anh làm gì mà ngồi thừ ra đó vậy, anh Việt? Cà phê em đã pha sẵn cho anh rồi, uống đã rồi còn làm việc.

Minh Huy nhún vai và ngay lúc đó, bị một cái đấm nào Vai, anh la lên:

- Em làm cái gì vậy? Dạ Lan?

Trong lúc đó Dạ Lan yên thân nhiên nói:

- Anh ngồi cũng không yên nữa, là sao vậy hả?

Quốc Việt quay mặt đi và muốn cười một mình. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà ngay cái lần đón Dạ Lan ở sân ga chiều mưa ấy, anh bị hút về phía cô bé không thể nào cưỡng lại được. Một anh cảm mà anh chẳng gọi được nó cứ xâm chiếm lấy anh. Đôi lúc anh ước gì cô bé kia chính là em gái của anh. Cũng đôi lúc anh không muốn thế. Nhưng lúc đó anh vội lắc đầu xua đuổi đi những ý nghĩ đi xa thật xa đi.

Còn Dạ Lan chẳng hiểu chút gì về những điều Việt đang nghĩ. Cô vẫn hồn nhiên vô tư trong vai trò người em gái.

Dạ Lan nhắc nhở:

- Anh Việt uống cà phê đi.

Cầm ly cà phê lên, Việt liếc nhìn sang Minh Huy thấy anh chàng ta đang nhăn nhó bên ly sữa nóng.

- Em làm như anh là em bé không vậy, Dạ Lan.

Gương mặt cô bé vẫn tỉnh quéo trước vẻ nhăn nhó của anh trai:

- Không hề gì? Bộ con trai không là người ư? Nếu là người cũng phải ăn, uống, bồi bổ sức khỏe. Anh ráng mà ăn uống để rồi con thì tốt nghiệp nữa chứ.

Đúng là con gái lúc nào họ cũng có cảm giác họ là những người mẹ thì đúng hơn. Dường như chăm sóc người khác là một bản năng của người phụ nữ hay sao ấy? Nhìn Dạ Lan, Quốc Việt lại nhớ đến mẹ mình.

Minh Huy sống rất đơn giản. Đôi lúc Việt ngạc nhiên thấy hai anh em họ chẳng có gì giống nhau từ gương mặt đến tính tình đáng dấp. Minh Huy to lớn, còn Dạ Lan lại nhỏ bé. Có phải vì Dạ Lan là con gái không?

Huỷ thờ dài nói:

- Uống sữa hết anh muốn bệnh thêm. Biết vậy anh đã không cho em vào đây với anh đâu.

Lần này thì Dạ Lan không để yên về sự cảm râm của Minh Huy. Cô bé nhìn anh gắt nhẹ:

- Anh nên nhớ, anh đã lớn rồi chứ còn nhỏ dại gì mà không hiểu biết. Anh ăn uống để cho sức khỏe ổn định lại còn học hành để thi nữa. Mẹ sợ anh không quan tâm đến sức khỏe nên cho em vào đây nhắc nhở và lo cho anh. Để mẹ một mình ở nhà mẹ cũng buồn lắm, anh thật là vô tâm lắm đấy.

Minh Huy không nói gì nữa, cầm ly sữa nên uống liền một hơi cho xong chuyện - Dạ Lan đổi giận quay ngoắt người đi. Lần này Quốc Việt bật cười. Huy nheo mắt cười:

- Đó, mày thấy rồi đó, nó là thế đó, dữ dần không chịu nổi. Trong nhà tao, mẹ tao giao hết quyền quản lý cho mỗi mình Dạ Lan thôi.

Nghe giọng nói xấu xuống của Huy, Việt mong sao nhìn được cười trong lúc Dạ Lan đem xe ra khỏi nhà.

Quốc, Việt nhìn thấy vội la lên:

- Đây cô nhỏ, định đi đâu vậy?

- Em đi chợ.

- Có biết đường không? Hay là để anh chở em đi.

Dạ Lan cười để lộ chiếc răng khểnh thật dễ thương.

- Được rồi, em biết đường, anh cứ ở nhà làm bài đi.

Quốc Việt đã đến bên Dạ Lan khẽ nói:

- Anh chở em đi một chút rồi về làm bài cũng được, không muộn đâu. Nếu lỡ em đi lạc đường, trưa nay có lẽ anh và Minh Huy sẽ nhịn đói.

Chiếc răng khểnh trông dễ thương làm sao, mái tóc dài xoa xuống bờ vai rất ngây thơ. Dạ Lan gật đầu nhượng bộ:

- Thôi được rồi, em đồng ý nhưng anh phải chạy xe cẩn thận đấy.

Có lẽ cô bé bị ám ảnh với chiếc chân của Minh Huy. Quốc Việt khẽ nói:

- Được rồi, anh sẽ cố gắng bảo đảm an toàn cho cô nhỏ - Anh chạy xe cũng không tệ lắm.

Từ trong Minh Huy nói vọng ra:

- Em cũng không nên tin Quốc Việt nhiều quá nghe. Nó là chúa chạy xe nhanh đấy.

Đôi mắt Dạ Lan nhìn đăm đăm vào ánh mắt Quốc Việt như hỏi xem có đúng như lời Huy nói không?

- Em nghĩ đúng anh như thế chứ. Miễn sao anh đưa em về đến nhà an toàn là được rồi. Em tin lời Minh Huy nói anh thế sao? Em đúng thật là kỹ tính quá.

Minh Huy cười nói:

- Bây giờ mà mới biết tính em gái tao sao?

Dạ Lan đã yên vị phía sau xe, bỏ lại ánh mắt đầy giễu cợt, Quốc Việt chạy xe đi:

- Con gái mà không kỹ tính thì thế giới này xem như đảo lộn hết.

Giọng Dạ Lan vang lên bên tai Việt:

- Làm như con gái bọn em làm chủ thế giới vậy. Tại anh không để ý quan sát đó thôi. Xã hội này cho đàn ông uy quyền nhưng lại cho phụ nữ tính quyết định tới uy quyền đó đấy. Anh có công nhận với em là trong gia đình, người

đàn ông làm ra tiền nhưng người đàn bà là người quyết định chi tiêu món tiền đó. Đúng không?

- Ừ, đúng là vậy, nhưng không hẳn vì vậy mà người phụ nữ làm đảo lộn thế giới vì không kỹ tính.

Dạ Lan có vẻ đang vênh mặt lên sau câu nói của Quốc Việt thì phải. Cuối cùng cô bé nói:

- Anh chứng minh điều đó cho Dạ Lan xem đi.

Dạ Lan là vậy, muốn có một ý kiến gì đó, phải chứng minh bằng một cách thiết thực. Nhưng Việt thì không quen lý sự như thế.

Quốc Việt vội lắc đầu:

- Đâu phải điều gì cung cần chứng minh đâu cô, có những điều hiển nhiên cũng cần phải biết, như trái táo của niuton vậy.

Lần này thì Dạ Lan phá lên cười. Tiếng cười của cô làm Quốc Việt ngu ngơ:

- Anh Việt à, dù trái táo có rơi xuống đất nhưng Niuton cũng phải giải thích tại sao nó không bay bổng lên trời mà lại rơi xuống đất chứ.

Lần này thì Quốc Việt gật đầu chấp nhận lời Dạ Lan nói.

- Thôi được rồi cô nhỏ, có một điều, nếu như thế giới có quá nhiều cô gái như em, anh tin nó cũng bị đảo lộn hết đấy.

Thường Dạ Lan sẽ xụ mặt vì câu nói đó. Nhưng không, cô gái bước xuống xe để đi vào chợ, cô bé nghiêng đầu nói với Việt:

- Một câu trả đũa thật là hay đấy. Nhưng sự đảo lộn làm cho thế giới phát triển hơn thôi:

Nói dứt lời, cô bé vội quay lưng đi thong thả vào chợ.

Lúc này Quốc Việt lắc đầu đành đưa hai tay lên chào thua cô bé nhỏ và mỉm cười một mình với ý nghĩ thật khôi hài của mình.

- Cô bé thật dễ gần mà cũng dễ xa lắm đấy.